

Titel: Kapitle II.

Citation: "Kapitle II.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r03-shoot-chptrd1e49586/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

ved andre Domme tilstrækkelig Grund til at give Regler om, at Exekutionskraften forældes efter en vis fort Tid Forløb, og § 449 bestemmer derfor, at Exekutionskraften alene tabes ved tyveaarig Forældelse. Man synes Billighed at tale for, at Demfælde, naar Demhaveren har ladet lang Tid hengaa uden at stride til Exekution, faaer en ny Advarsel fra Demhaveren, forinden Exekution sker; en saadan Regel findes i § 443, hvor den er gjort anvendelig ikke blot paa Domme, men ogsaa paa Forlig og Pantebrev. Som det vil sees, er Refoerenten dog kun pligtig at iagttage dette, forsaavidt Skyldneren har besjendt Bopæl inden Riget. Uden en saadan Begrensning vilde nemlig den omhandlede Regel kunne blive til Hinder for Vedkommendes Retsnydelse.

Kapitel II.

Om Fuldbyrdelsesmaaden.

Udvalgets Grundtanke er her, at man for fornuertelige Forpligtelser kun er berettiget til at holde sig til Skyldnerens Formue, men ikke til hans Person. Dette Princip blev allerede anerkjendt i Konkursloven 25de Martz 1872, men gjenneførtes dengang ikke i fuld Konsekvens. Ved den nævnte Loos § 162 blev Gjældsængsel vel ophevet i dets vigtigste Anvendelse som Exekutionsmiddel nemlig overalt, hvor der handles om Penges Betaling. Derimod bibeholdt Konkursloven Gjældsængsel i den Anvendelse, det hidtil havde haat paa saadanne Forpligtelser, der gaa ud paa Bertagelse af andre Handlinger end Betaling af Penge. Dette var imidlertid — som det ogsaa fremhæves i Konkurslovsudvalgets Motiver, — udelukkende grundet dert, at den fuldstændige Gjennemsørelse af Principet forudsatte en videregaende Forandring af det bestaaende Exekutionsystem navnlig i den Retning, at Efterkommelsen af Domme, som gaa ud paa en Handling's Bertagelse, ikke sikres ved Tvangsmulkt, men derigjennem, at Demhaverens Interesse i Dommens Dpfyldelse ansattes til et Pengebeløb, der indbrives ganske som en anden Gjæld. En saadan System-

forandring, som det ikke fandtes Lejlighed til at medtage i Konkursloven, er nu foreslaaet i det forliggende Udsat, det Kommissionen har forment, at det bestaaende Tvangsmulkt-system hverken er begrundet i nogen praktisk Nødvendighed eller stemmende med rigtige Retsgrundsaetninger. Holder man sig paa det civile Omraade, tilføjer Sagens Natur formentlig, at Brud paa den ved en Dom paa-lagte Forpligtelse kun bør medføre, at Demfælde bliver pligtig at erstatte det derved bevirkede Tab og ikke videre. Uden Hensyn til Beskaffenheden af det Retsgode, som rammes ved Exekutionen, altsaa selv om det er Formuen, bør derfor det Indgreb, der sker i Skyldnerens Rettigheder ikke være større end nødvendigt for at fæste Demhaveren fuld Erstatning. Hvis man derimod tilføjer Skyldneren et Onde, som ikke udmaales efter denne rent civile Retlige Maalestol, men efter andre Hensyn, navnlig Hensynet til, hvad der kræves til at overvinde hans Modvillie o. best., saa er man — hvad enten dette Lude nu bestaar i Ulempe paa Person eller i Formuetab (Tvangsmulkt) — gaaet ud over den civile Exekutions naturlige Omraade og i Virkeligheden staaet ind paa lignende Afveje som dem, der føre til at forpære Gjældsængsel. En ganske anden Sag er det, at der efter Omstændighederne bør jættes offentlig Straf for modvillig at overfide en Dom, men en saadan Straf bør kun bringes til Anvendelse ifølge en kriminel Dom, efterat der er ført Bevis for Skyldnerens Straffskyld, og det bør ikke staa Demhaveren frit for at vedblive med Tvangsmidlers Anvendelse, indtil Skyldneren selv beviser eller tilvebringer Sandhyllighed for sin Mangel paa Gøne til at opfylde Dømmen; thi Tvangsmidlet vil da kunne ramme Andre end den Modvillige, og selv om det rammer den Modvillige, vil det let kunne se, at der derigjennem tilføjes ham et usforholdsmæssig stort Onde eller i al Fald et Onde, som ikke er udmaalt efter hans Straffskyld. Disse Betragtninger føre konsekvent til at forlæste det i Forl. 6te April 1842 fulgte Tvangsmulkt-system ved Domme, som tilføjte Demfælde at foretage en Handling. Der er ingen Grund til, at der ved en forfat Inddrivelse

af Tvangsmulktene skal kunne paaføres Domfældte et uforholdsmæssig stort Oude, naar da hans Undladelse af at opfylde Dommen ikke behøver at grunde sig paa Trods, i hvilken Henseende det maa erindres, at den civile Execution rammer Alle eens uden nogen Undersøgelse af de subjektive Omstændigheder. Domhaveren kan fra et civilretligt Standpunkt ikke fordrø Mere end Erstatning. Det synes derfor naturligt i Stedet for Tvangsmulksystemet at stille den i flere fremmede Lovgivelser, saasom den franske og i sin Tid den romerske Ret (sfr. i Meddelelse her til Civilprocessloven for det tyffe Hoved § 774), anviste Fængelsesmaade, hvorefter al Execution i Tilfælde af den omhandlede Art skal ske ved Inddrivelse af det Pengebeløb, hvortil Domhaverens Interesse i Dommens Efterkommelse ved en foretagen Burdering anslaaes, dog selvfølgelig med Undtagelse af saadanne Tilfælde, i hvilke Fogden umiddelbart kan erobre Dommen uden at tilføje Domfældte noget principstridigt personligt Oude. Til at staa ind paa denne Vej i det foreliggende Udsæt har man saameget mere fundet Grund, som det vistnok maa erkjendes, at Tvangsmulksystemet ikke vel kan bevares, uden at Anvendelse af Gjældsfangsel tilfødes for det Tilfælde, at Mulktene ikke kunne inddrives. Thi naar ikke Gjældsfangsel staar bagved, ville vistnok Tvangsmulktene tabe Storstedelen af deres Betydning. Endelig bør det fremhæves, at Tvangsmulksystemet, hvorefter det end indrettes, ikke kan staa som en i sig afsluttet og tilstrækkelig Executionmaade, men at man dog tilføder, naar det viser sig, at Mulktene ikke virke, maa gribe til den Udvej at tilføje Domhaveren Erstatning.

Efter det i Udsætt fulgte System stier altsaa næsten al Execution ved Inddrivelse af et Pengebeløb, og heraf er det da atter blevet en Hølge, at Udsætt har været som undtagelsesfri Regel, at Gjældsfangsel ikke kan anvendes for formueretlige Forpligtelser. Hvad angaar Stoffets Ordning, er Udsætt gaaet den Vej først at omhandle de Domme, der ikke lyde paa Udredelsen af Penge. I det der med Hensyn til disse gives Regler for, hvorefter Domfældtes Forpligtelse i de fleste Tilfælde omfattes til

et Pengebeløb, bliver det tilstrækkeligt iøvrigt at henvise til Reglerne om Domme, der lyde paa Udredelsen af Penge, hvorefter omhandlede i nærværende Kapitels anden Underafdeling.

Forste Underafdeling.

Om Fuldbyrdselsen af Domme, der ikke lyde paa Udredelsen af Penge.

§ 451 opstilles i Genhold til det ovenfor Anførte den Hovedregel, at Executionen af en Dom, hvorved der er paalagt Domfældte en anden Udelse end Penge, stier derved, at Domhaverens Interesse i Dommens Efterkommelse anslaaes i Penge, hvorefter Beløbet inddrives, selvfølgelig dog kun, forsaavidt ikke en efter Dommens Afslutning indtraadt, Domfældte utilregnelig Umulighed eller andre lignende Omstændigheder have befriet Domfældte uden tillige at medføre Erstatningspligt for ham. Naar der fra Domfældtes Side fremkommer en Indsigelse af dette Indhold, vil Fogden have at tage den under Paaskjendelse ligesom ellers, naar Domfældte paastaar, at en efter Dommens Afslutning indtraadt Kjendsgjerning, s. Gr. en Opfyldelse eller Betaling, har frigjort ham. Nærmere Regler om, hvorefter der bliver at forholde, naar Domfældte paastaar, at Dommens Opfyldelse er ham umulig, uden at Forholdet dog er et saadant, at han frigjøres for Erstatningspligt, — et Forhold, som er udførlig behandlet i § 451. 6te April 1842 § 7 — blive efter Udsættets System unødvendige; thi naar Umuligheden ikke ophæver Domfældtes Forpligtelse i det Hele, kan den ikke være til Hindre for, at der gjøres Execution for det Beløb, hvortil Domhaverens Interesse i Dommens Opfyldelse anslaaes.

Efter Udsættets System vilde det selvfølgelig være det Heldigste, om Storstedelen af Domhaverens Interesse altid kunde være bestemt i Dommen. Dette vil ogsaa meget ofte kunne ske, og Udsætt har ved en Udtalelse i § 451 I det Stykke givet Parterne Anvisning paa under Domstagen at nedlægge de i saa Henseende nødvendige subsidiaire Paastaaende. Smid-